

‘He tingut la sort de recórrer el món amb la música, i el tango ha estat el meu passaport’

‘He tingut la sort de recórrer el món amb la música, i el tango ha estat el meu passaport’

Cantant i guitarrista de tango. Auspiciat pel Ministeri de Cultura argentí, Brian Chamboleyron, un dels representants més destacats de la nova generació del tango, artista de nivell internacional elogiat pels principals diaris argentins, actuarà per al públic de Roses a la sala SUF els dies 17, 21 i 22 d'agost. A Girona, tocarà al Cafè Savoy el dia 30 del mateix mes.

MATÍAS CROWDER PERPINYÀ

El periodista l'entrevista a Perpinyà, on l'artista porta a terme part de la seva gira. Chamboleyron aposta per una fórmula arriscada per la seva senzillesa: es presenta sol, sense un llibret marcat, amb la guitarra i la veu amb prou feines amplificades. A l'escenari es guanya el silenci absolut i l'entrega del públic. La seva veu també participa d'aquesta economia, sembla alliberada a la seva pròpia naturalesa. Una veu amb la qual gairebé conversa quan canta. La naturalitat amb què toca i canta crea la il·lusió d'estar assistint a un moment únic i irrepetible, que arriba al cor del públic, a la seva fibra sensible. El repertori és amplíssim: una vintena de clàssics del tango de Río de la Plata, que inclouen èxits de Gardel i Le Pera. Chamboleyron, que es defineix com a "gardelià", ofereix a Roses diverses actuacions. A Girona hi arribarà a finals de mes.

Què és un joglar crioll?

Joglar crioll és una definició doble. Per una banda hi ha la figura del joglar, que és aquell que canta i s'acompanya a si mateix, en aquest cas amb la guitarra. És aquell que explica històries i les fa

cançons, portant de ciutat en ciutat i de poble en poble la seva música. D'altra banda, crioll es refereix a la meva cultura local: així anomenem al que és tradicional d'aquí, de les pampes argentines.

Des de fa anys està recorrent el món amb el tango. Es podria que el tango és la seva pàtria?

Sí, he tingut la sort de recórrer el món amb la meva música, i el tango ha estat el meu passaport. És clar, el tango és, d'alguna manera, un llenguatge universal, o sigui que em sento molt a gust i molt apreciat arreu del món amb les meves presentacions, durant les quals incorporo, a més, altres gèneres i estils internacionals. El fet és que tot combina molt bé.

Els diaris més importants valoren l'espectacle com a "molt bo". Totes les crítiques dels mitjans diuen que tens alguna cosa, una màgia especial. Una "senzillesa aclaparadora".

Val, d'acord, moltes gràcies [rialles]. És cert que la crítica m'ha tractat molt bé. La meva empremta personal,

efectivament, té a veure amb la senzillesa i la calidesa en l'expressió. Per a mi, la funció és un èxit si he aconseguit connectar emocionalment amb el espectadors. Si he encès una petita flama dins dels seus cors, la nit ha valgut la pena.

Jugar de local és el mateix que jugar de visitant?

És clar que no. És un gran repte per a mi exposar el meu art a públics de cultures o idiomes diferents. Molts cops, l'idioma és una barrera aparent. Però sempre vaig confiar en la universalitat de la música i amb els braços oberts. Això estranyament falla.

El defineixen com a "gardelià". Què és ser gardelià, a més del repertori?

Té a veure amb l'estil de la interpretació, amb l'elecció d'un tipus de repertori i amb recerques estètiques afins a la de "tord crioll", con anomenaven Gardel. Gardel ha estat un exemple enorme per a mi. Va ser un ésser humà excepcional. I per cert, Catalunya va ser un dels seus destins preferits cap allà als anys 30.

Què té el tango que enganxa a tothom tot just sonen els primers acords?

El tango és un gènere de confluència, de barreja de races i cultures. Per això porta dins seu un trosset de cada terra. Al ser tan universal en la seva gestació, troba ressò en cada persona a la que arriba. Això ho comprovo concert a concert.

El tango perviu malgrat tot. A vostè se'l menciona com l'abanderat d'una nova generació tanguera. Com és aquesta generació, quina és la seva recerca?

En efecte, el tango va patir una retracció enorme a partir de la dècada dels 60. Va sobreviure en grups molt reduïts, i el ball, en petites milongas. Semblava que havia arribat la seva fi. Però a finals dels anys 90, hi va haver una generació d'artistes, entre els quals m'incloc, que el va rescatar de l'oblit i el va recrear amb gran èxit i projecció mundial... i aquí estem.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2014/08/15/he-tingut-sort-recorrer-mon/683264.html?utm_source=rss